

Ting, f. Eks. af den Maade, hvorpaa man slaar om sig med Ordet „stjaalet“, og af, hvor selvfølgelig man finder det, at man straks trykker dette Menneske ned og stempler det, overhovedet positivt driver det ud i Smudset. For dette Punkts Vedkommende behøves der heller ingen ny Retsordning, det kan bedres ved en ny Tone paa de paagældende Stationer.

Jeg vilde saa gerne vise, at noget lignende gælder Vekselvirkningen mellem Dommer og Politi. Politiet fører den paagældende over til Dommeren, og her er der straks det beklagelige — hvad for øvrigt Vicepolitidirektøren har gjort stærkt opmærksom paa —, at Politiet forvirrer Dommerens Syn paa Forholdet blot ved at anholde den paagældende paa et ganske løst Grundlag. Allerede dette maa opfordre Politiet til den største Varsomhed. Dernæst kunde jeg ønske at vide, hvad jeg naturligvis ikke kender noget til, da der ikke foreligger noget om det i dette Øjeblik, hvad der har staaet i den Rapport, som herefter bliver Grundlaget, og som Dommeren faar i Hænde; hvad har Politiet meddelt Dommeren? Jeg synes, at det vilde være af ikke ringe Værdi at faa dette oplyst, navnlig at faa oplyst, om Dommeren har faaet Underretning om, at vedkommende aldrig har været straffet, og om, at der tillige har været Tale om, hvem der overhovedet i denne Sag kunde være den skyldige. Her er nemlig to Muligheder: Enten har Politiet ingen Besked givet, og saa er dets Fejl ganske eklatant, eller ogsaa maa det have givet en Oplysning, som var tilstrækkelig for Dommeren, og da er Dommerens Fejl eklatant; men paa et eller andet Punkt maa der allerede her være en Fejl, hvilket vil sige, at man praktisk allerede paa dette Punkt uden nogen Fornøelse af Retssystemet kunde være kommet en anden Vej, end man kom.

Jeg skal saa til sidst gaa over til selve Dommeren og vilde da gerne spørge den højtærede Justitsminister, om vi f. Eks. ved Lejlighed kan faa oplyst, hvad der stod i det Arrestdekret, som Dommeren afsagde. Stod der praktisk talt ingenting? Thi saa forekommer det mig, at det afgørende er Dommerens Fejl. Men stod der virkelig noget, kan jeg ikke forstaa, at Dommeren ikke allerede paa dette Tidspunkt kunde have ført sin Undersøgelse saa vidt, at han kunde blive klar paa, at han ikke burde holde den paagældende fast. Saa kan jeg ikke se rettere, end at her mangler en vis Dygtig-

hed. Hvad selve Undersøgelsen angaar, synes jeg, at det er værd at faa at vide, om den bekendte Poul har været afhørt. Hvis han ikke har været det, forstaaer jeg ikke, hvordan en saadan Sag gaar for sig. Vil det sige, at de, som mulig kan være skyldige i en saadan Sag, ganske roligt glider ud af Sagen, fordi man en Gang har hæftet Tilstaaelses-Tankegangen ved en enkelt? Hvis han har været afhørt, forekommer det mig underligt, at f. Eks. Pastor Bielefeldt, efter hvad der er oplyst, i Løbet af et Øjeblik saa at sige kan komme til Bunds i denne Sag ved en privat Samtale med det paagældende Barn, medens Dommeren derimod ingen Vegne kommer. Man kunde ogsaa debattere selve Spørgsmaalet om den bekendte Trusel; jeg skal dog ikke komme ind herpaa, men nøjes med at rette en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister. Jeg vil gerne spørge: Er det overhovedet tilladt at bruge Varetægtsarresten som Middel til at fremkalde Tilstaaelse, til at føre Undersøgelsen til et Resultat? Eller er Forholdet dette, at Varetægtsarresten er en sørgelig Nødvendighed, som rammer den paagældende? Hvorvidt Varetægtsarrestens Udstrækning har været et Truselsmoment i Sagen, ønsker jeg altsaa ikke paa dette Tidspunkt, da jeg ikke ved, hvorvidt noget officielt er tilstrækkeligt oplyst, og da jeg ikke ønsker at gaa for vidt i denne Sag, nærmere at udtale mig om.

Med Hensyn til Sagens Afslutning har vi jo den højtærede Justitsministers Ord for, hvorledes der paa alle Punkter er faldet ud: Han beklagede, at Dagmar ikke straks var blevet løsladt, da Sagen i Virkeligheden var afsluttet; han beklagede, at Sagen ikke straks blev sluttet uden Tiltale, og han beklagede, at Vicepolitidirektøren havde glemt at telefonere, saa at Dagmar først blev løsladt om Mandagen — atter et af disse mange Momenter, som viser, at det ikke altid er Retssystemet, som det er galt med.

Denne Sag var jo i sjældnen Grad let at trænge til Bunds i, og derfor er det fuldkommen naturligt, at vi allesammen er blevet alarmeret. Jeg vil nu gerne have Lov til at pege paa, hvad det er, der bevirker, at Almenheden i saadanne Tilfælde bliver opskræmt. Jeg gør det og udtaler mig fra dette Sted, fordi det synes, som om adskillige kun meget vanskeligt forroliges i den Slags Tilfælde, idet de siger: Det rammer ikke os og vore Børn, vi er for dannede eller maaske for velhavende,